

Jamsai
 ทดลองอ่าน
 กิ๊ปตั๊ก
 ดวงดาว
Jamsai

Jamsai
ทดลองอ่าน

"ถ้าพีเอมมีสติสักนิด พีเอมก็จะหาไม้กั้นหมาที่ดีกว่าที่โรสได้อีกค่ะ แต่พีเอมใจร้อนนี่นา สักแต่จะคว่ำๆ ใครก็ได้ที่จู้ๆ ก็โผล่มาแบบไม่เช็กอะไรเลย มันก็เสี่ยงที่จะละไม่เป็นท่าแบบนี้ไงคะ" สาวน้อยทำที่อธิบายราวกับอาจารย์มหาวิทยาลัยกำลังเลกเซอร์นักเรียนผู้ด้อยประสบการณ์ "แบบนี้เขาเรียกว่าไม่ดูต้าม้าตาเรือนะ"

"ฉันไม่ได้คว่ำใครม้ามั่วๆ เสียหน่อย!" ชายหนุ่มยังปฏิเสธเสียงแข็งอย่างดื้อด้าน

"ค่าๆ แต่พีเอมรู้ไหม ถ้าเป็นเต็มนะ พีเอมไม่ต้องห่วงเรื่องเป็นชู้โดยไม่ตั้งใจเลยนะ"

"หา?" ชายหนุ่มขมวดคิ้วไม่เข้าใจ

"ก็คนจืดๆ แบบเต็ม ไม่มีผู้ชายที่เหินมาสนใจหรอกค่ะ ถ้าคบกับเต็มนะพีเอมจะได้รับการเกียรติเป็นแฟนคนแรกของเต็มเลยนะจะบอกให้"

กบดักดวงดาว

สุวิชัย เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2416-4

ภาพประกอบ Fotosoroka / Shutterstock.com
optimarc / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 329 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษกอนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เลิฟเชื่อว่าหลายๆ คนคงเคยมี 'เพื่อนคนสำคัญ' ซึ่งทำให้วัยเด็กไม่เจียบเหงานัก แต่ด้วยปัจจัยหลายๆ อย่างอาจทำให้ต้องห่างกันไป บางคนจากกันแล้วก็ไม่ได้พบกันอีก แต่บางคนก็โชคดี...มีโอกาสดูกลับมากพบกันใหม่

และ 'เต็มเดือน' นางเอกจากเรื่อง 'กั๊บดักดวงดาว' ที่เพื่อนๆ กำลังถืออยู่ในมือตอนนี้ ก็คือหนึ่งสาวผู้โชคดี เมื่อ 'สุวิษย์' นักเขียนใหม่แกะกล่องของเราได้ส่ง 'พี่ตัวสูง' เพื่อนคนสำคัญที่เธอแอบคิดถึงกลับเข้ามาในชีวิต

แม้ 'เอ็มมานูเอล' จะลืมความทรงจำวัยเด็กเมื่อสิบสี่ปีก่อนไปเกือบหมด แต่เมื่อได้ใช้เวลาร่วมกัน ความผูกพันในวันวานก็ถุกทอขึ้นมาอีกครั้ง

นอกจากสองพระ-นางที่จะพาทุกคนไปพบกับเรื่องราวที่หึ่งตลก น่ารัก และอบอุ่นด้วยสายใยรักแห่งครอบครัวแล้ว เลิฟแอบใบ้ให้จับตามองกันไว้ให้ดีๆ เพราะบางทีหนุ่มสาวที่โฉบไปโฉบมา อาจจะได้มีเรื่องราวเป็นของตัวเองในอนาคต เล็งกันไว้ให้ดีนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

นามปากกา 'สุวิชัย' นี้อาจจะดูชวนเข้าใจผิดว่าเป็นนามปากกาของผู้ชาย แต่ความจริงแล้วสุวิชัย เป็นผู้หญิงนะคะ (ฮา) โดยเรามีชื่อเล่นจริงๆ ว่า 'อิงค์' (Ink) ค่ะ เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด พื้นฐานเป็นคนนิสัยขุ่ยไม่เก่ง โลกส่วนตัวสูง และไม่ใช่ว่าเด็กที่ชอบออกไปเล่นชนนอกบ้านเท่าไร ทำให้กิจกรรมส่วนใหญ่ที่ชอบทำตอนเป็นเด็กมีอยู่ไม่กี่อย่างคือดูการ์ตูน วาดรูป และก็อ่านหนังสือค่ะ ซึ่งการอ่านนี่เองที่จุดประกายความฝันที่อยากจะเป็่นนักเขียนนี้ให้กับเรา

เราเริ่มเขียนนิยายมาตั้งแต่ตอนที่ยังเรียนอยู่ชั้นมัธยมต้นจนถึงปัจจุบันที่เรียนจบปริญญาตรีมาได้ซั๊กพักแล้ว แต่เราก้ยังพยายามจะสร้างสรรค์ผลงานของตัวเองออกมาให้สำเร็จควบคู่ไปกับการทำงานเป็นนักวาดภาพประกอบอิสระของตัวเองต่อไป แน่แน่นอนว่าการมีหนังสือเป็นของตัวเองซั๊กเล่มนั้นไม่่ง่ายเลย เรียกได้ว่าล้มลุกคลุกคลานกันเลยทีเดียว ทั้งเจอกับความผิดหวัง ทั้งไม่ประสบความสำเร็จอย่างที่ใจนึก แต่กระนั้นเราก้พยายามย้กับตัวเองเสมอว่าอย่ายอมแพ้ แม้ความฝันมันจะดูริบหรี่เสี่ยจนน่าท้อแท้ก็ตาม แต่เราก้ยังเชื่ออยู่เสมอว่า ซั๊กวันความฝันมันจะเป็นจริงได้ และในที่สุดมันก้เป็นจริงแล้วค่ะ! โดยผลงานเรื่อง 'กัับดักดวงดาว' ที่ท่านกำลังถืออยู่ในมือนี้คือผลงานเล่มแรกอย่างเป็นทางการของ 'สุวิชัย' ค่ะ

สุดท้ายนี้เราขอขอบคุณทุกคนที่มีส่วนช่วยผลักดันให้นักเขียนโนเนมคนนี้สามารถเห็นผลงานเรื่องแรกในชีวิตออกมาได้สำเร็จ ทั้งที่ทีมงานและ บ.ก. ของสำนักพิมพ์แจ่มใสที่ให้ออกาส ขอขอบคุณพ่อกับแม่ที่สนับสนุนและคอยช่วยกันกดดันลูกสาวผู้ฝันเฟื่องคนนี้ให้ทำงานจนเสร็จได้ ขอขอบคุณอาจารย์ทุกท่านที่ให้ความรู้และช่วยขัดเกลาวชิการเขียนนี้ให้กับเด็กคนนี้ ขอขอบคุณเพื่อนๆ ทุกคนที่เป็นกำลังใจให้กันเสมอ และขอขอบคุณนักอ่านทุกคนที่ให้ความสนใจและหยิบผลงานของเราขึ้นมาอ่านด้วยค่ะ

สามารถติดตามข่าวสารผลงานเล่มอื่นๆ หรือแวะมาพูดคุยกับเราได้ที่ Facebookfanpage: สุวิชัย (<https://www.facebook.com/inksuvich>) ค่ะ

ลำนำกพิณพีแฉ่มไล ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ

ยามใดที่มีคนไทยได้ดีไปโกอินเตอร์อยู่ในวงการต่างๆ ทั่วโลก คนไทยทั้งหลายจะภาคภูมิใจในตัวบุคคลเหล่านั้นเป็นพิเศษ เช่น ดาราคนนี้ได้ไปเล่นหนังที่ประเทศจีน เด็กหนุ่มคนนั้นได้ไปเป็นเด็กฝึกที่ค่ายเพลงยักษ์ใหญ่ของเกาหลี นักแสดงมากความสามารถได้มีโอกาสไปเป็นหนึ่งในนักแสดงละครเวทีของบรอดเวย์ แค่นี้ก็ทั้งนำภูมิใจและอดที่จะเอาใจช่วยคนไทยด้วยกันไม่ได้ แต่สำหรับ 'เอ็มมานูเอล ธนิชฺฐ์ กฤติกร โคลม' นั้น ดูเหมือนว่าคนไทยทั้งหลายจะอยากสาปแช่งและไม่อยากจะรับรู้เลยว่านักร้องหนุ่มคนนี้มีสายเลือดความเป็นไทยอยู่ในตัวจากผู้เป็นแม่ ต่อให้ชื่อเสียงของวง 'สตาร์ส แทรป' (Stars' Trap) วงบอยแบนด์สัญชาติอเมริกันจะดังเป็นพลุแตกแค่ไหน แต่ความขยันฉะฉานและขยันสร้างเรื่องก็ทำให้ชายหนุ่มลูกเลี้ยงอเมริกัน ฝรั่งเศส และไทยคนนี้ไม่เป็นที่ชื่นชมเท่าไรนัก

ก็ไม่มีอะไรมาก จุดเริ่มต้นความย่าแม่มันเริ่มมาจากที่เจ้าตัวดำนักข่าวไปแบบแสบจนถึงทรวง ทำให้ภาพลักษณ์ของเอ็มมานูเอลนั้นติดลบไปสักพักใหญ่เลยทีเดียวนะ แต่ไม่นานเรื่องนี้ก็ซาลงไปเพราะตอนนั้นเอ็มมานูเอลยังเป็นวัยรุ่นอารมณ์แปรปรวนอยู่ ทว่าทำตัวดีได้ไม่กี่ปีนักร้องหนุ่มก็ก่อเรื่องใหม่

อีกครั้ง โดยการไปมาแล้วมีเรื่องกับคนในงานปาร์ตี้ของไฮโซสาวชื่อดังคนหนึ่ง ลำบากต้นสังกัดต้องตามล้างตามเช็ดปัญหากันจนหัวหมุน และยังต้องจ่ายค่าเสียหายและค่าชดเชยอีกไม่หวาดไม่ไหว สองปีต่อมาก็มีเรื่องฉาวที่ตั้งระดับโลกอีกครั้งเมื่อหนุ่มเซเพลเจ้าเสน่ห์มีเรื่องกับนักแสดงหนุ่มใหญ่ชื่อดัง เพราะนักร้องหนุ่มดันทะเล่ิ่งไปนิ้วเนียบกับนักแสดงสาวคนหนึ่งที่กำลังคบหาอยู่กับนักแสดงหนุ่มใหญ่คนดังกล่าว

ถึงแม้เรื่องจะเกิดจากความเมาในงานปาร์ตี้หลังงานประกาศรับรางวัลประจำปีที่เป็นงานปิดก็ตาม แต่สุดท้ายข่าวก็รั่วออกไปจนได้และทำให้เรื่องฉาวนี้ถูกขยี้และเทะกันสนุกสนานอยู่นานมาก กว่านักข่าวและสังคมจะเลิกโจมตีเอ็มมานูเอลก็ตอนที่นักแสดงสาวรายนั้นหาเรื่องใส่ตัวเองด้วยการนอกใจนักแสดงหนุ่มใหญ่ซ้ำสองไปกับนักการเมืองผู้มีอิทธิพลและมีลูกเมียแล้ว ความฉาวที่ขยี้ประเด็นกันมาเป็นปีเลยเทไปอยู่ที่ฝ่ายหญิงโดยปริยาย ดารา นักร้อง หรือนางแบบสาวคนอื่นๆ ในวงการที่เคยถูกนักแสดงหญิงคนนี้แย่งคนรักไปต่างก็แห่กันออกมาแฉเพราะต้องการเหยียบย่ำหล่อนให้ตกต่ำมากกว่าเดิม

ว่าไปแล้ว ถ้าหากว่าเอ็มมานูเอล โคลมไม่มีฝีมือพอและฐานแฟนคลับไม่เหนียวแน่นจริงละก็ วงสตาร์ส แทรปที่ค่ายเพลง IN อุตสาห์ปลุกปั้นกันมาหลายปีคงจบเห่ไม่เป็นท่าตั้งนานแล้ว

หมอนี่มีดี แต่เหมือนมีแม่เหล็กดูดความวายุ่วงเข้าหาตัวอยู่ร่ำไป จะตัดหางปลอยวัดไปเสียแต่แรกก็ทำได้แต่ทำไมลงเพราะวงนี้เป็นบ่อเงินบ่อทองของบริษัท แต่อะไรๆ ก็มีจุดเดือดของมันเองทั้งนั้น ซึ่งครั้งนี้มันเกินจะทน

ปีนี้เอ็มมานูเอลทำเรื่องอีกครั้ง นั่นคือไปอยู่ในผับที่มีการเล่นยากันเกิดขึ้น!

ภาพของชายหนุ่มที่มีสภาพเมามาาย หน้าโทรม ถูกคุมตัวไป

สถานีตำรวจทำให้ภาพลักษณ์ทั้งหลายแหล่ที่แย่อยู่อันแล้วยิ่งตกต่ำลงไปอีก ต่อให้ผลตรวจไวรัสสภาวะของชายหนุ่มจะไม่ออกมาเป็นสีม่วงก็ตาม แต่มันก็ต้องมีบทลงโทษกันบ้าง เพราะสังคมกำลังรอให้ทางค่ายเพลงทำอะไร กับศิลปินในสังกัดคนนี้สักที เนื่องจาก IN ได้ปล่อยปละละเลยเรื่องนี้มานานเกินไปแล้ว ยิ่งแฟนคลับวงนี้ส่วนใหญ่เป็นเด็กสาววัยรุ่นด้วยก็ยิ่งปล่อยไปเฉยๆ ไม่ได้ แบบอย่างที่ดีของเยาวชนต้องไม่ใช่แบบนี้

เพราะเหตุนี้ห้องประชุมเล็กจึงถูกใช้งานอย่างเร่งด่วนเพราะบอร์ดบริหาร ต้องมาร่วมกันพิจารณาและหาทางออกให้กับไอ้ตัวปัญหาจอมฉาวโฉ่ของพวกเขาที่ไปทำงานหน้าเอาไว้

"พวกนั้นถึงไหนแล้ว" 'มาร์ค โบนัส' ซีอีโอของค่ายเพลง IN หันไปถามเลขาฯ ชายวัยกลางคนของเขาที่นั่งอยู่ทางขวามืออย่างหงุดหงิด

'พวกนั้น' ที่มาร์คหมายถึงก็คือพวกสตาร์ส แทรป บอยแบนด์ บ่อเงินบ่อทองของค่ายเพลงนั่นเอง เขานัดพวกนั้นมาฟังการประชุมครั้งนี้ด้วย เนื่องจากต้องการให้สมาชิกทั้งหมดมารับฟังการตัดสินใจบทลงโทษของ เอ็มมานูเอลซึ่งจะมีผลกระทบต่อกิจกรรมและตารางงานทั้งหมดของวง

"รถตู้เข้ามาในบริษัทแล้วล่ะครับ"

ไม่ทันที่มาร์คจะตอบอะไร เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น เนื่องจากห้องทุกห้อง ในตึกนี้ถูกสร้างและออกแบบให้เป็นห้องกระจกทั้งสิ้นด้านนอกอยู่แล้ว เลยทำให้สามารถมองเห็นสภาพแวดล้อมได้จากทั้งข้างนอกและข้างใน และสมาชิกทั้งสิ้นของสตาร์ส แทรปก็มาถึงด้านหน้าห้องประชุมเล็กแล้ว

ซึ่งไอ้ตัวปัญหาที่เดินรั้งท้ายก็มาประชุมในสภาพที่โทรมสุดขีดตามคาด อีโอ ฟรานซิส แบรดลีย์ และเอ็มมานูเอลเดินเข้ามาและจับจองที่นั่งอีกฝั่งของโต๊ะประชุมตัวยาวที่ยังว่างอยู่ทั้งแถบอย่างรวดเร็ว

"โง่โคลม สภาพออย่างกับซอมบี้เลยนะ" มาร์คทักปนเหน็บแนมชายหนุ่มร่างสูงโปร่งผู้มีผมยาวรุงรังสีดำหยักศกเป็นลอนที่ดูเปียกและมัน

เพราะไม่ได้สละมาหลายวันเป็นคนแรก

เอ็มมานูเอลเหลือบตามอง 'บอส' หรือก็คือคนที่ปลุกปั้นเขา และเพื่อนๆ มาจนประสบความสำเร็จในทุกวันนี้อย่างเฉื่อยชา ดวงตาคม สีนํ้าตาลซอกโกแลตดูโถมและแดงซ้ำ เบ้าตาก็ดำคล้ำไม่ต่างจากหมีแพนด้า ทั้งยังลึกลับโหดนิดๆ จากการอดนอนเพราะปาร์ตี้และสูบบุหรี่จัด

"เข้าใจไหมว่าวันนี้ฉันเรียกพวกนายมาทำไม" มาร์คทำเป็นไม่สนใจ สายตาประหนึ่งฆาตกรโรคจิตของเอ็มมานูเอลแล้วเริ่มพูดเรื่องที่นัดกันมาคุย ในวันนี้ทันที

"เรื่องที่เอ็มไปก่อเอาไว้ครับ" 'ริโอ พาร์สัน' ที่เปรียบเสมือนหัวหน่าวงตอบ

"หึ...เตี้ยนะ" เอ็มมานูเอลแทรกขึ้นมาด้วยเสียงเนิบนาบกวนประสาท "ก่อเรื่อง? ฉันก่อเรื่องอะไร ไอ้พวกเด็กเวรนั่นต่างหากที่ก่อเรื่อง ฉันไม่มีเกี่ยวข้อง ผลตรวจฉี่ก็เห็นๆ กันอยู่ว่าฉันไม่ได้เล่นยากับพวกมัน"

"ฉันกับบอร์ดบริหารปรึกษากันแล้วเรื่องบทลงโทษ ฉันจะให้เอ็มมานูเอลพักงานเจ็ดเดือน พวกนายที่เหลือยังทำงานต่อไปได้ ฉันไม่มีปัญหาเรื่องนั้น" มาร์คชี้แจงอย่างชัดเจนและตรงไปตรงมา ไม่ได้สนใจว่าหนุ่มลูกเสี่ยวจะว่ายังไง

แต่ลึกลับ มาร์คก็ต้องยอมรับว่าไอ้ตัวปัญหาเนี่ยยังมีที่อยู่บ้าง ถึงมันจะขยันฉาวแค่ไหน แต่มันก็ไม่มีความคิดที่จะเล่นยาแบบที่คนอื่นๆ ทำกัน ทว่าอย่างไรเสียครั้งนี้เขาจะปล่อยปัญหาไปตามเรื่องเหมือนทุกครั้งไม่ได้

"เจ็ดเดือนเหรอกครับ" 'ฟรานซิส รอย' ผู้มีใบหน้าอ่อนเยาว์และอายุน้อยที่สุดถามพลางหันไปมองเพื่อนร่วมวงที่ต้องรับบทลงโทษนี้ อย่างเป็นห่วง

เจ็ดเดือนไม่ใช่เวลาน้อยๆ เลย

"เจ็ดเดือนไม่นานขนาดนั้นเหรอกฟราน" 'แบรดลีย์ บริงตัน' ว่าก่อนจะหันไปหามาร์ค "แต่แฟนคลับคงไม่ชอบนักถ้าเราสามคนยังทำงานต่อ

ขณะที่เอ็มถูกพักงานแบบนี้"

"พวกนายก็คิดหาคำตอบโลกสวยที่แสดงถึงมิตรภาพของพวกนายไปสิ วัลรุ่นนะลืมน่าจะตาย" มาร์คว่าอย่างไม่อินังซังขอบไตๆ

"เหอะ..."

มาร์คคิดว่าดีไปทางเอ็มมานูเอล "อย่ามาทำเสียงแบบนี้นะโคลม! นี่ถือเป็นบทลงโทษที่นายสมควรจะได้รับมาตั้งนานแล้ว!"

ชายหนุ่มหน้าโทรมยิ้มหยันพลงหัวเราะในลำคอ "เพราะกลัวโดนนักข่าว ประณามมากกว่าละมั้ง เพิ่งจะอยากสร้างภาพหรือไง เมื่อก่อนเห็นเห็นแก่เงิน ลูกเดียว"

"เอ็ม!" ธิโอปรามเพื่อนเสียงเข้ม

"เอาเป็นว่าตามนี้แล้วกัน ฉันเองก็มีงานเยอะแยะต้องทำ ไม่อยากมานั่ง เสียเวลากับปัญหาเดิมๆ ซ้ำซาก" ผู้ที่มีตำแหน่งใหญ่ที่สุดกล่าวตัดจบหัวงๆ แล้วตั้งใจจะเดินออกไปจากห้องประชุมให้เร็วที่สุดถ้าหากเสียงแหบพร่าของ ตัวต้นเรื่องจะไม่ดังชัดขึ้นมาเสียก่อน

"เออ แบบนี้ก็ดีเหมือนกัน"

"หมายความว่าไง" มาร์คหยุดเดินพร้อมกับย้อนถามด้วยสีหน้าไม่พอใจ ด้วยเพราะน้ำเสียงกวนประสาทแบบนี้พร้อมกับหน้าตาอ้อนหมัดอ้อนเท้า ของเอ็มมานูเอลนั้นทำให้หนุ่มใหญ่อึ้งเสียวสันหลังแปลกๆ แต่เอ็มมานูเอล ไม่คิดจะตอบคำถามนั้น สิ่งที่ประธานค่ายเพลงได้รับกลับมามีแครอยยิ้มเนือยๆ อย่างไม่อินังซังขอบไตๆ ทั้งสิ้น

บทที่ 1 กัลป์กฤตกร

'เอ้ม พ่อโกรธมาก แม่ว่าต่อให้ลูกถ่อสังขารมาถึงหน้าบ้าน พ่อก็ไม่เปิดประตูให้ลูกเข้าบ้านแน่ๆ เอาอย่างนี้นะ คุณยายบ่นหาลูกกับแม่ มาหลายครั้งแล้ว ลูกบินไปอยู่กับคุณตาคุณยายที่ไทยดีกว่า รายนั้นต่อให้โกรธที่ลูกทำเรื่องเยอะเอาไว้แค่นั้นแต่ก็ไม่ไล่ลูกออกจากบ้านหรอก ไว้แม่คุยกับพ่อให้ใจเย็นเรื่องลูกก่อนแล้วลูกค่อยบินกลับอเมริกาละ'

นี่คือคำพูดของ 'ละอองดาว' แม่บังเกิดเกล้าของเอ้มมานูเอลที่พูดกับลูกชายคนเดียวของหล่อนหลังจากเห็นข่าวพนักงานถูกแพร่ออกไป โดยปกติเอ้มมานูเอลกับพ่อของเขา 'อองตวน โคลม' ก็มีความสัมพันธ์ที่เวิ้งว้างอยู่แล้ว เพราะคนเป็นพ่อไม่ชอบใจที่ลูกชายเลือกจะยึดอาชีพนักร้องนักดนตรี แทนที่จะมาช่วยทำงานบริษัทของครอบครัว ยิ่งเส้นทางชีวิตที่ลูกชายเลือก ละอะเหอะไม่เบาในไม่กี่ปีหลังมานี้ ก็ทำให้พ่อลูกเข้าหน้ากันไม่ติดไปกันใหญ่ ครั้งนี้จะเรียกว่าตัดหางปล่อยวัดเลยก็ได้เพราะอองตวนถึงขนาดลั่นวาจาไม่ขอต้อนรับลูกชายกลับบ้านแบบนี้

ด้วยเหตุนี้เอ้มมานูเอลจึงตีตัวเครื่องบินชั้นบิสิเนสคลาสมายังประเทศบ้านเกิดของมารดาอย่างไม่มีทางเลือก

รถแท็กซี่สี่เขี้ยวเหลืองจอดลงที่ริ้วไม้ระแนงบานใหญ่ มีป้ายประดับตัวอักษรไทยตัวดีทางอ่อนช้อยที่ชายหนุ่มผู้โดยสารจำได้ว่ามันคือนามสกุล 'กฤติกร' นามสกุลเก่าของมารดา ก่อนที่จะแต่งงานไปกับหนุ่มลูกครึ่งอเมริกา-ฝรั่งเศสแล้วไปตั้งรกรากอยู่ที่นิวยอร์กด้วยกัน

เอ็มมานูเอลจ่ายเงินให้ไซเฟอร์เสรีจก็คิดว่าเป็ไปใหญ่ลงจากรถ เขาไม่ได้ขนของมามากมายเพราะไม่ชอบบ้าหอบฟางโดยเฉพาะกับการเดินทางที่ต้องเปลี่ยนเครื่องหลายเที่ยวกว่าจะมาถึงประเทศไทยแบบนี้ ชายหนุ่มขนมาแต่เสื้อผ้าสามสี่ชุดและของใช้จำเป็นเท่านั้น โดยตั้งใจว่าถ้าขาดเหลืออะไรค่อยไปหาซื้อเอาเมื่อเดินทางไปถึง

นิ้วเรียวยาวมีรอยไหมดนิดหน่อยเนื่องจากสูบบุหรี่เป็นประจำตกลงไปบนอดข้างประตูรั้วไม้ ไม้ซ้าก็มีร่างอวบท่วมเดินอ้ออ้ายมาเปิดประตูให้ หล่อนเป็นหญิงมีอายุผมสีดำแซมสีดอกเลาเม็ดเป็นมวยเรียบร้อย สวมเสื้อคอขาวสีครีม และกระโปรงทรงแปลกๆ ที่น่าจะเป็นผ้าของไทยสีน้ำเงินเข้มยาวคลุมหน้าแข้ง

"คุณเอ็มมานูเอลใช่ไหมคะ" หล่อนพูดเป็นภาษาไทยซ้าๆ ชัดๆ

ชายหนุ่มพยักหน้าเนือๆ เพราะง่วงและเจ็ตแล็กอย่างมาก เขาอยู่อเมริกามาสี่สิบกว่าปี แต่ก็พอจะฟังภาษาไทยออกและพูดประโยคง่ายๆ ได้บ้าง เพราะต้องใช้คุยกับแม่เป็นประจำ แต่ก็ไม่คล่องเท่าภาษาอังกฤษหรือฝรั่งเศสที่มีโอกาสได้ใช้บ่อยกว่า

หญิงรับใช้เชิญให้เอ็มมานูเอลเข้าบ้านก่อนจะเดินนำไปตามทางที่ปูด้วยหินกรวดสีขาวทอดยาวไปยังบ้านเรือนไทยประยุกต์หลังงามที่ไม่ต่างจากในความทรงจำของเขาเท่าไรนัก มีเพียงตัวเรือนถูกต่อเติมขยายออกไปมากขึ้นกับมีห้องติดกระจกดุสนัสมัยเพิ่มเข้ามา ทว่าก็ไม่ขัดตากับความงามของไทยที่มีแต่เดิมอยู่แล้ว

"เชิญค่ะ คุณท่านรอคุณอยู่"

ชายหนุ่มเห็นหล่อนถอดรองเท้าแตะออกจึงถอดตามบ้าง สมองเริ่ม

ทบทวนธรรมเนียมของคนไทยและจำได้ว่าคนไทยไม่สวมรองเท้าเข้าบ้านกัน เขาเตะรองเท้าผ้าใบยี่ห้อดังไปไว้ข้างๆ บันไดทางขึ้นแล้วเดินตามร่องทิวมนั้นไป กลางบ้านนั้นยังคงเปิดโล่งรับสายลมเย็นน้ำที่พัดมา มีศาลาพร้อมกับพื้นยกสูงขึ้นไว้เป็นที่สำหรับนั่งพักผ่อนอยู่กลางเรือน บนเบาะหนานุ่มตรงศาลานั้นมีร่างผอมบางของหญิงชราและร่างสันทัดของชายชราที่เขาจำได้ดีว่าเป็นใคร

'กันต์' และ 'นภา กฤติกร' คุณตาและคุณยายของเขานั่นเอง

"คุณท่านคะ คุณเอ๋มาดูแลมาถึงแล้วค่ะ"

สิ้นเสียงรายงาน นภา ก็ละมือจากงานร้อยมาลัยตรงหน้ามามองหน้า หลานชายที่ยืนก้ำๆ กังๆ อยู่ไม่ไกล ดวงตาสีดำของหญิงชราสดใสขึ้น อย่างเห็นได้ชัด มือบางเหยี่ยวย่นวางเข็มร้อยมาลัยลงบนพานข้างตัวก่อนจะ กวักมือเรียกหลานชายคนเดียวของนาง "ตาเอ๋ มาหาตากับยายมาลูก"

'ตาเอ๋' ค่อยๆ เดินก้มศีรษะไปหาก่อนจะนั่งขัดสมาธิข้างๆ ภายของ หญิงชราที่ตัวเล็กกว่าเขามาก

"สวัสดิ์อะ..." ชายหนุ่มเอ่ยสวัสดิ์เฉยๆ ก่อนที่จะนั่งไปแล้วทักทายใหม่ ด้วยการยกมือสองข้างขึ้นประกบกันที่ระหว่างอกเมื่อเห็นสายตาเข้มๆ ของ ผู้เป็นตาจ้องมา เขาก็มศีรษะลงไปด้วยเพื่อจะให้หัวผู้ใหญ่อันทั้งสองตามประเพณีไทย ได้อย่างถูกต้องมากขึ้น แต่ท่าทางคงตลกและก้ำกึ่งเต็มที เพราะนภาถึงกับ หัวเราะออกมาเบาๆ

"ให้หัวพระเถอะลูก เดินทางเหนื่อยไหม"

สมองล้าๆ ของเอ๋มาดูแลเค้นประโยคภาษาไทยออกมาโต้ตอบ คนเป็นยาย

"เหนื่อยครับ อยากรอนอน"

แม้คำตอบจะดูห้วนแต่เห็นท่าที่ครุ่นคิดแบบนั้นของหลานชายแล้ว คนเป็นตากับยายก็รู้ได้ทันทีว่าหลานคนนี้พูดไทยไม่คล่องเสียแล้ว แต่ก็

ยังดีที่พอฟังออกว่าพวกตนถามว่าอะไร

"โทรมไปนะ ฉันเห็นข่าวแกหมดแล้ว แม่แกก็โทรมาบอกพวกฉันคร่าวๆ แล้วด้วย แกก็อยู่ที่นี่ไปให้สบายใจเถอะ" เสียงแหบแต่เข้มด้วยนิสัยจริงจังตุตันของกันต์เอ่ย

หลานชายพยักหน้ารับคำแต่ไม่ได้คุยอะไรตอบเพราะไม่รู้ว่าควรจะพูดหรือเข้าหาผู้ใหญ่อย่างไร ต่อให้คิดถึงกันแค่ไหนแต่เอ็มมานูเอลก็ห่างเหินจากครอบครัวทางฝั่งแม่มานานมากแล้ว ทำให้เหมือนมีช่องว่างระหว่างกันจนพจนทำตัวไม่ถูก แต่ที่แห่งนี้ก็เป็นที่เดียวที่ชายหนุ่มรู้สึกว่าได้ต้อนรับเขาจริงๆ เอ็มมานูเอลรู้ว่าตากับยายยังรักเขาอยู่โดยไม่มีข้อแม้ใดๆ เพราะอย่างนี้แม่ถึงแนะนำให้เขาหลบมาพักผ่อนที่นี่ซึ่งตัวเขาก็ไม่ปฏิเสธ

เพราะลึกๆ แล้วเขาเองก็คิดถึงตากับยายที่เมืองไทยมากเหมือนกัน

"แม่เนือง พาหลานฉันไปห้องเขาไป ยายจัดห้องใหม่ไว้ให้แล้ว ไปอาบน้ำพักผ่อนเถอะนะ เตี่ยวตอนเย็นมาทานข้าวด้วยกัน" หญิงชราสั่งกับแม่บ้านที่เป็นคนพาเอ็มมานูเอลเข้ามา หล่อนลุกขึ้นเดินนำชายหนุ่มลุกเสียวไปทางเรือนที่ต่อเติมใหม่ทางฝั่งขวา แต่ทั้งสองคนก็ต้องหยุดฝีเท้าไปเมื่อมีเสียงเรียกจากด้านหลังมารั้งพวกเขาเอาไว้

"ป้าเนืองคะ เห็นปุยฝ้ายไหม"

เอ็มมานูเอลหันหลังกลับไปมองตามเสียงนั้น เจ้าของเสียงเป็นเด็กสาวหน้าใส ผมดำยาวตรง ผิวสีงาช้างในเสื้อเซ็กซี่ขาวแขนสั้นกับกระโปรงพลิตสีด้าแปลกตา คิ้วเข้มหนาสีดำของชายหนุ่มขมวดเข้าหากันเล็กน้อย เพราะในสมองของเขานี้รู้สึกคล้ายคลึงคลากับเด็กสาวคนนี้อย่างบอกไม่ถูก

"อ้าวคุณเต็ม! นังปุยฝ้ายช่วยนั่งแจวอยู่ในครัวคะ"

เด็กที่ชื่อ 'เต็ม' พยักหน้ารับรู้อ่อนจะเบนสายตามาทางเอ็มมานูเอล เธอชะงักไปนิดหน่อยเมื่อเห็นหน้าเขาชัดๆ ท่าทางอย่างนั้นเอ็มมานูเอล

เห็นแล้วก็รู้ตัวทันทีเลยว่าเธอจำหน้าเขาได้ แต่ยวคงได้เอาไปโพนทะนาบนเฟซบุ๊กไม่กี่ทวีตเตอร์แน่ๆ คิดแล้วชายหนุ่มก็กลอกตาสีน้ำตาลของตัวเองอย่างเบื่อหน่าย

"เต็ม! มาหาปุ๊หน่อยมา!" เสียงดังแหบห้าวของกันดั้ร้องเรียกเด็กสาวอย่างคุ้นเคยกันดีจนคนเป็นหลานชายแท้ๆ ยังอดหันไปมองผู้เป็นตาไม่ได้

ร่างเล็กเหมือนเด็กมัธยมต้นเดินเข้าไปหาชายชราที่แทนตัวเองว่า 'ปุ๊' กับเธออย่างนอบน้อม ทุกกิริยาของสามคนบนศาลาอันน้อยในสายตาของเอ็มมานูเอลทั้งหมด เด็กสาวนั่งลงบนเบาะที่ชายหนุ่มเพิ่งนั่งไปเมื่อครู่ก่อนจะไหว้ผู้อาวุโสทั้งสอง ส่วนกันดั้และนากัก็รับไหว้อย่างยิ้มแย้ม ทักทายลูบศีรษะเด็กคนนั้นอย่างรักใคร่เอ็นดู

"คุณเอ็มคะ" 'แม่เนื่อง' เรียกชายหนุ่มพร้อมกับแตะมือให้ยวลงบนแขนของเขาไปด้วย

"What?" เขาหันไปพร้อมกับถามเป็นภาษาอังกฤษตามความเคยชิน ถึงจะไม่รู้ภาษาเมืองนอกเมืองนา แต่แม่เนื่องก็ยิ้มเป็นอันอ่อนโยนกลับมาแล้วพูดตอบชายหนุ่มเป็นภาษาไทย "ยังอยากไปห้องคุณอยู่ไหมคะ"

"เอ่อ...ไป...ไปฮะ" เอ็มมานูเอลตอบตะกุกตะกัก ก่อนจะตัดสินใจถามแม่เนื่องที่เดินนำหน้าเขาอยู่ว่า "เด็กผู้หญิงคนนั้นเป็นใครหรือครับ"

"เธอชื่อเต็มเดือนคะ เป็นหลานสาวของเพื่อนสนิทคุณท่าน"

คำตอบนั้นไม่ได้ทำให้ชายหนุ่มพอใจเท่าไร เขาอยากรู้ว่าเพราะอะไรเธอถึงดูสนิทสนมกับตายายของเขาแน่ เพราะจากคำตอบของแม่เนื่องหล่อนก็ไม่ได้เป็นหลานแท้ๆ เหมือนเขาเสียหน่อย

ก็แค่หลานของเพื่อน...

ห้องของเอ็มมานูเอลเป็นห้องที่ติดกระจกใสไว้รอบด้านทำให้มองเห็นเข้าไปภายในห้องได้อย่างชัดเจน มีอวบน้ำเขียวของแม่เนื่องไขกุกแจพร้อมกับเชิญให้ชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของห้องได้เดินเข้าไป หล่อนซิบออก

ตำแหน่งสุวิชัยไฟและรีโมตเครื่องปรับอากาศให้ชายหนุ่มรู้คร่าวๆ ก่อนจะเอ่ยขอตัวเพื่อที่หลานชายของเจ้าของบ้านจะได้พักผ่อนตามลำพัง

"ถ้าหากคุณเอ็มสงสัยเรื่องคุณเต็ม ไร้อารมณ์คุณท่านเย็นนี้ก็ได้คะ คุณเต็มอาจจะอยู่ทานมือเย็นวันนี้ก็ได้"

ชายหนุ่มขมวดคิ้วเป็นปมมากขึ้น เสี้ยวหน้าคมเป็นเหลี่ยมมุมชัดเจนหันไปหาแม่เนื่อง "แล้วทำไมคุณถึงบอกผมตอนนี้ไม่ได้"

"เรื่องของเจ้านายป่าพูดไม่ได้คะ คุณเอ็มรอฟังจากปากคุณท่านเองดีกว่า"

อะไรเนี่ย?!

บ้านนี้มีความลับเยอะตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

เอ็มมานูเอลหลับเป็นตายหลังจากอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จเรียบร้อยตื่นขึ้นมาฟ้าก็มืดเต็มที่แล้ว พอตีกับที่แม่เนื่องมาเคาะประตูห้องเขาเพื่อเรียกไปทานข้าวเย็น ชายหนุ่มเริ่มประมวลความทรงจำและจำได้ว่าตอนนี้เขาอยู่บ้านของตาก็บยายในประเทศไทยเพื่อพักร้อนและสงบสติอารมณ์ตามที่แม่แนะนำ

ชายหนุ่มยันตัวขึ้นมาจากเตียงนอนอย่างงัวเงีย ก่อนจะเดินเข้าไปล้างหน้าในห้องน้ำเพื่อให้ตาสว่างมากขึ้น อาการเจ็ตแล็กยังไม่หายไปนัก แต่ก็ถือว่าโอเคขึ้นกว่าตอนลงจากเครื่องใหม่ๆ เมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนมากมือขาแข็งแรงลูบหน้าเย็นไปตามลำคอ พลันนึกถึงใบหน้าเรียบๆ ของเด็กคนนั้นขึ้นมาได้

ชื่ออะไรนะ...เห็น...เทม...

เทมส์หรือ เทมส์แบบแม่น้ำเทมส์นะหรือ

แต่เอ็มมานูเอลรู้สึกว่ามีแม่เนื่องไม่ได้ออกเสียงชื่อเด็กนั้นแบบนั้นนี่นา แล้วทำไมเขาต้องไปติดใจสงสัยอะไรมากมายด้วย ก็แค่คนแปลกหน้า

ที่เพิ่งเคยพบกัน แผลกชะมัด...ในสมองลึกๆ ของเอ็มมานูเอลนั่นกลับรู้สึก
คุ้นหน้าเด็กคนนั้นอยู่ไม่น้อยเลย เหมือนเคยเจอกันมาก่อน แต่ยิ่งคิดมากเท่าไร
ก็ยิ่งพานจะปวดหัวมากขึ้นเท่านั้น

ที่ว่าพอร่างสูงชะลูดเกือบแตะร้อยกิโลกรัมแล้วแต่ริ้วรอยบนหน้าของเอ็มมานูเอล
เดินตรงไปยังศาลากลางเรือน เขากลับไม่เห็นร่างผอมบางของเด็กนั้นเลย
ทั้งที่นึกว่าเธออาจจะอยู่กินมือเย็นด้วยแท้ๆ ชายหนุ่มลงไปห้องรับประทานอาหาร
อาหารที่ได้กลิ่นเร็นก็ยิ่งไร้วีแววของเด็กคนนั้น เอ็มมานูเอลเห็นแค่ตากับยาย
ของเขาเท่านั้น บนโต๊ะมีสำรับอาหารมากมายที่จัดวางเอาไว้อย่างแน่นเอี้ยด
จนน่ากลัวว่าจะทานไม่หมด

"ยายเตรียมของชอบเราไว้ทั้งนั้นเลยนะตาเอ็ม ไม่รู้เรายังจำได้
หรือเปล่า" นภาว่าก่อนจะตักกึ่งตัวโตในต้มยำกุ้งสี่สัสนำมารับประทาน
ให้หลานชายเพียงคนเดียวอย่างเอาใจ

เอ็มมานูเอลพอจะจำได้ว่าอาหารไทยแต่ละอย่างบนโต๊ะนี้เขาล้วน
ชอบทานทั้งนั้น บางอย่างอาจจาร์รสชาติไม่ได้มากนักแต่ก็พอคุ้นหน้าตามัน
อยู่บ้าง มือใหญ่เรียวยาวใช้ช้อนกดตัดหัวกุ้งแม่น้ำออก มันกุ้งสีส้มอมแดง
ไหลทะลักออกมาส่งกลิ่นหอมมันนำทาน ชายหนุ่มแกะเปลือกตามตัวกุ้งออก
อย่างแก๊ๆ กังๆ และไม่ยอมให้ใครช่วยแกะเด็ดขาด ถึงจะแกะเองอยู่นาน
แต่สุดท้ายเขาก็ได้ทานเนื้อกุ้งอวบๆ ร้อนๆ สมใจ

"เสียดายยายเติมไม่อยู่กินมือเย็นกับเรานะแม่ฟ้า" กันต์ชวนคุย
เพื่อไม่ให้บรรยากาศบนโต๊ะเงียบเกินไป

เอาอีกแล้ว ซีนี้อีกแล้ว

"ใครเธอ...ครับ" ชายหนุ่มลุกเสียวเอ่ยถามออกไปและเกือบจะลืมิใส่
หางเสียงอีกตามเคย

"ก็เต็มเดือนไงจะตาเอ็ม" นภาตอบคำถามพลางมองไปหน้ารถครีမ်
ของหลานชายนั่งนาน แต่สิ่งที่หญิงชราได้กลับมามีเพียงแค่ความเงียบ

และสีหน้าที่ฉงนงงวยมากกว่าเดิมของเอ็มมานูเอล

"คงจะจำไม่ได้จริงๆ สิณะ" หญิงชราร่าพึ่งออกมากับตัวเอง น้ำเสียงคล้ายกับว่าผิดหวัง จนทำให้เอ็มมานูเอลต้องพูดแก้ตัวออกไป

"ยาย ไม่ใช่ความผิดผมเสียหน่อยที่จำใครที่นี่ไม่ได้เลย ครั้งสุดท้ายที่ผมมาประเทศไทยก็ตอนผมสัก...สิบเอ็ดขวบได้มั้ง" พอพูดจบชายหนุ่มก็อดประทับใจตัวเองไม่ได้ ดูเหมือนว่าเขาจะยังไม่ลืมภาษาบ้านเกิดของแม่ไปซะทีเดียว แต่ก็ไม่น่าแปลกใจนักหรอก ปกติเจอกับละอองดาวผู้เป็นแม่ที่ไรแม็กก็มักพูดไทยกับเอ็มมานูเอลเสมอ บางทีภาษาไทยมันคงฝังลึกอยู่ในสมองของเขามานานแล้ว แต่แค่ไม่ค่อยได้มีโอกาสจะออกมาใช้เท่านั้นเอง

"สิบเอ็ดขวบแก้ก็ตัวโตเป็นหนุ่มแล้วนะ แต่เอาเถอะ ถ้าแก่จำไม่ได้ฉันก็จะแนะนำให้แสร้งจำใหม่อีกครั้ง เด็กนั่นนะชื่อเต็มเดือน เป็นหลานสาวของเพื่อนสนิทนั่นเอง" ก็นัดเป็นคนตอบคำถามของเอ็มมานูเอลในที่สุดเมื่อเห็นว่าคนเป็นหลานชายจำอะไรไม่ได้จริงๆ

"แล้ว...เขาเกี่ยวอะไรกับบ้านเราหรือครับ"

"ก็แค่ฉันกับปู่ของยายเต็มสนิทกันมาก ก็ไปมาหาสู่กันบ่อยๆ นั่นแหละ"

"แต่ตาคุณสนิทกับเด็กคนนั้นมากเลยนะ อย่างกับเป็นหลานแท้ๆ อย่างนั่นแหละ"

"ทำไม อัจฉารี่!" ชายชราที่ดูหนุ่มกว่าอายุจริงถามเสียงกลัวหัวเราะ
เออล่ะสิ ไฉ่หลานตัวโตวัยเบญจเพสมันน้อยใจตากับยายที่สนใจเด็กอายุสิบเก้ามากกว่ามันที่เป็นหลานแท้ๆ

"ไม่! ก็ไม่ใช่ญาติ เลยสงสัยว่าสนิทอะไรขนาดนั้น" ชายหนุ่มแก้มร้อนงูปรู๊สึกชายขี้นานิดๆ ที่ทำตัวเหมือนเด็กขี้อัจฉา

"ตากับยายเอ็นดูยายเต็มมากก็เพราะปู่ของแกชอบเอาแกมาฝากไว้ให้บ้านเราดูแลตั้งแต่เด็กนะจ๊ะ" นกาทอบยี้มๆ ก่อนที่สีหน้าของหญิงชราจะฉายแววเศร้าสร้อยขึ้นมาแทนเมื่อพูดประโยคต่อไป "จริงๆ แล้วปู่ของ

ยายเต็มเพิ่งจะเสียไปไม่นานด้วย นี่ก็เพิ่งจะผ่านวันเผามาได้อาทิตย์เดียวเอง"

"เด็กคนนั้นไม่มีญาติที่ไหนอีกแล้วหรือครับ" เขาถามต่ออย่างสงสัยใคร่รู้

"มีสิ ฉันแค่เอ็นดูยายเต็มเพราะเหตุผลหลายๆ อย่างนะ" กันต์ตอบเสียงเรียบ

"เช่น?"

กันต์ยิ้มอ่อนๆ ให้หลานชายก่อนจะตอบออกไปว่า "ก็เช่นว่าฉันหมายตัวยายเต็มไว้ให้แต่งงานกับแก๊งไอ้หลานชาย"

บทที่ 2

วัยเด็กสดใสเป็นสีชมพู

เอ็มมานูเอลหัวเราะเสียล้นบ้านจนคนเป็นตากับยายชักจะหน้าเงื่อน และหงุดหงิดคนเป็นหลานอย่างไรพิกล

สองสามีภรรยาสูงวัยมองหน้ากันไปมา คนเป็นสามีมองภรรยาผู้คงตาม ตามวัยด้วยสีหน้าที่พร้อมจะยกเท้าถีบหลานชายวัยเบญจเพสได้ทุกวินาที สายตานั้นแทบจะพูดออกมาแทนปากได้เลยว่า

ดูดี แม่ฟ้า ดูหลานสุดสวาทของเธอมันหัวเราะเยาะคนแก่อย่างเราสิ ส่วนคนเป็นภรรยาก็มองคู่ชีวิตที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาหลายปีด้วย สีหน้าเหนียวใจกับหลานชายไม่แพ้กัน

"แกละหัวเราะอะไรนักหนาเอ็มมานูเอล บอกไว้ก่อนนะว่าฉันพูดจริง เพื่อแกละคิดว่าคนแก่อย่างฉันพูดเล่น!"

เออ ได้ผล! ไอ้หลานตัวสูงเป็นเปรตผมยารุงรังที่ตอนแรกหัวเราะเสียตัวสั้นตอนนี้กลับหยุดขำราวกับมีใครไปกดปิดสวิทช์หัวเราะในตัวมันเข้า เอ็มมานูเอลเสียดใจเป็นลอนสีดำของตัวเองไปด้านหลังศีรษะพรางถอนหายใจ ออกมาเสียงดังอย่างอารมณ์บูด ดวงตาคมสีน้ำตาลซ็อกโกแลตมองไปทาง สองตายายสลบกัน สีหน้าพวกท่านก็บ่งบอกอยู่แล้วว่าจะไม่ยอมให้หลานชาย

ข้าช้กับเรื่องแต่งงานที่เอ่ยขึ้นมาอย่างไม่ให้ตั้งตัวนี้

ที่เขาหัวเราะนำหน้าไปก่อนก็เชื่อว่าตากับยายจะล้อเล่น แต่ตอนนี้
เขารู้แล้วว่าจะไม่มีการล้อเล่นกันเกิดขึ้นแน่ๆ

พอเจอแบบนี้คนจะถูกจับแต่งงานกับเด็กที่โหนไม่รู้จักเกิดรู้สึกสมองตื้อ
คิดอะไรไม่ออกขึ้นมาเสียอย่างนั้น หมดคำจะพูดได้แต่พยายามเค้นหัวสมอง
คิดคำถามภาษาไทยที่ควรจะถามออกไปเพื่อเคลียร์ความไม่เข้าใจนี้ให้ได้
มากที่สุด แต่สุดท้ายชายหนุ่มก็ทำแค่เอาลิ้นดันกระพุ้งแก้มไว้อย่างเคยชิน
เท่านั้น

"ตาเอ๋ม ยายกับตาไม่ได้จะบังคับให้แต่งงานวันพรุ่งนี้เสียหน่อยนะ
อย่าทำหน้าเหมือนจะไปตายอย่างนั้นสิ!" คุณนภาที่ปกติจะเรียบบร้อย
พูดจน่าฟัง วันนี้กลับพูดจาห้วนๆ ใส่หลานชายด้วยอารมณ์กรุ่นโกรธ
ตามสามีไปตัวอีกคน เล่นเอาคนที่ติดตามรับใช้มานานสะดุ้งไปตามๆ กัน

นภาเป็นคนเรียบบร้อย ท่านเป็นคุณหนูคนรองของตระกูลเก่า
อย่างตระกูลนพรัตน์ที่มีธุรกิจโรงแรมและสปาอีกหลายแห่งกระจายไปทั่ว
ประเทศไทยตั้งแต่เหนือจรดใต้ แต่ตามหน่อยเถอะ คนที่อยู่กินกับคนปากร้าย
อย่างกันต์ กฤติกรมาได้เกือบห้าสิบปีมันจะไม่ซึมซับนิสัยเสียเล็กๆ น้อยๆ
ของสามีที่รักมาบ้างเลยหรืออย่างไร

"ฟ้า เธอใจเย็นๆ หน่อย" กันต์เอ๋อไปกุมมือเหยี่ยวุ่นตามวัยของภรรยา
อย่างใจเย็นแทน

"ขอโทษค่ะคุณพี่" นภากล่าวอ้อมแอ้มพลงกระแอมอย่างวางฟอร์ม

"ตากับยายคิดอะไรเพี้ยนๆ จะให้ผมแต่งงานกับเด็กมัธยมเนี่ยนะ!"
ในที่สุดเอ๋มมานูเอลก็หาเสียงของตัวเองเจอ

"มัธยมอะไรละ น้องเขาเรียนมหาวิทยาลัยจะขึ้นปีสามอยู่แล้วนะ!"

นภารีบแก้ความเข้าใจผิดของหลานชายทันควัน

นี่หลานชายเห็นท่านเป็นคนแบบไหนกัน ไม่ใช่หัวจริงง!

"ไม่มีทาง! หน้าตาอ่อนๆ แบบนั้นนะนะอีกไม่กี่ปีจะเรียนจบอยู่แล้ว!"

"แกหน้าแกเองหรือเปล่าเอ้ม ยายเต็มมันก็หน้าตาสมวัยมันนั่นแหละ กลับมาเข้าเรื่องแต่งงานก่อนดีกว่า" ก็นัดตั้งหัวข้อสนทนาให้กลับมาเรื่องเดิม เอ็มมานูเอลทำหน้าที่ "ผมไม่แต่ง เด็กนั้นจะอายุเท่าไรก็ช่าง ผมไม่แต่ง อย่ามาบังคับผม!"

"ยังไม่ทันจะได้รู้จักกันจริงๆ จังๆ แกก็ปฏิเสธแล้วหรือ"

"ทำไมต้องรู้จักด้วย ผมไม่ชอบเด็ก เด็กผู้หญิงผมยังไม่ชอบ แล้วนี่จะให้ผมไปแต่งงานกับเด็กยิ่งแล้วใหญ่"

"หรือ แต่ตอนสิบเอ็ดขวบที่เราเจอกับน้องคราวนั้น เราเฝ้าห้องนอนกลางวันเสียขงไม่ให้โตไรไม่ให้ตอมเลยนะตาเอ้ม"

"What?!"

เฝ้าห้องนอนกลางวัน?!

คนแบบเอ็มมานูเอลเนี่ยจะทำอะไรที่หน่อมแน้มแบบนั้น ต่อให้ตอนนั้นจะสิบเอ็ดขวบก็เถอะ แต่ชายหนุ่มก็จำได้ว่าเขาเป็นเด็กอายุสิบเอ็ดที่ทั้งดี๊ดี โทโมน และร้ายเอาเรื่องนำดูเลยนะ

เรื่องอ่อนโยนแบบนั้นเขาไม่มีทางทำเด็ดขาด...

เอ๊ะ! หรือทำวะ?

ยิ่งโดนเท้าความย้อนอดีตมากๆ เข้า ชายหนุ่มก็ยิ่งรู้สึกว่าเขาเหมือนจะจ้ำร่างอวบๆ ขาวๆ ตาหยีๆ ได้ขึ้นมาเรื่อยๆ อย่างไรชอบกล

"นี่แม่ฟ้า เอารูปมาให้ไอ้เอ็มมันดูหน่อยไหม เก็บไว้ไหนแล้วนะ"

"แม่เนือง ไปหยิบอัลบั้มรูปเก่าในห้องดูทีวีมาที่ซี จำได้ใช่ไหม"

"จำได้สิคะคุณท่าน"

เอ็มมานูเอลอยากห้ามแม่บ้านร่างอวบไม่ให้ไปเอารูปความหลังอะไรก็แล้วแต่มากระตุ้นความจำของเขาทั้งนั้น เอาจริงๆ เขาไม่ยอมจำอะไรในวัยเด็กได้ด้วยซ้ำ พังจากที่สองตายายเล่าแล้วชายหนุ่มรู้สึกว่ายัยเด็ก

ตอนสิบเอ็ดขวบที่เมืองไทยของเขาจะเป็นช่วงสติเสีชีชมพูในสายตาคนแก่
อย่างไรชอบกล

ที่เอ็มมานูเอลกลัวก็คือตอนนี้จิตใจได้สำนึกของเขาก็จะเริ่มจำได้แล้ว
ด้วยว่าเขาเคยถูกเด็กผู้หญิงอายุสักสี่ห้าขวบคนหนึ่งเรียกว่า 'ปี่เอ็ม ปี่เอ็ม'

"นี่คะคุณท่าน" แม่เนื่องเดินกลับมาพร้อมอัลบั้มเก่าปกฉลุลายลูกไม้
สีครีมหวานนวลตาในมือ

"ขอปี่ใจจะแม่เนื่อง แหม...คุณพี่ดูนี่สิคะ ตาเอ็มตอนเด็กน่ารักมากเลย
ผมหยิก ผิวขาว แก้มแดง ปากแดงอย่างกับเด็กผู้หญิงนะ"

คนเหมือนเด็กผู้หญิงเบะปาก ทำหน้าสยองพลางใช้ส้อมเขี่ยๆ ข้าวในจาน
ไปมา ซักจะกินข้าวไม่ลงเสียแล้วสิ

"พอเอามาเทียบกับตอนมันโตแบบนี้แล้ว อีม...ฉันว่ามันไม่น่าโตเลยนะ
แม่ฟ้า"

"อ้อ! คุณพี่ อย่าพูดแบบนี้สิคะ!" นภาตีแขนสามีเบาๆ พลางหัวเราะร่วน
เอ็มมานูเอลว่าตากับยายกำลังแกล้งเขาอยู่! เขารู้สึกได้ แล้วคนแก่
สองคนนี้คุยกะหุนงกะหนึ่งกันแบบนี้ตลอดเลยเหรือ อย่างกับหนุ่มสาวคุยกัน
ไม่มีผิด หลานที่ตัวโตเป็นยักษ์แบบเอ็มมานูเอลซักรู้สึกเป็นส่วนเกินอย่างไรพิกล
แล้วขอโทษเถอะ ไอ้ที่คุยกันอยู่นี้มันนึกตากันอยู่ซัดๆ ว่าแล้วชายหนุ่มเลย
กระแอมไอแสดความมีตัวตนให้คนสูงวัยลืมอายุได้รู้สึกตัว

"นี่ไงตาเอ็ม รูปของหลานกับน้อง" นภาพันมายิ้มพิมพิใจพร้อมกับ
ยื่นอัลบั้มรูปมาให้เอ็มมานูเอล

ชายหนุ่มรับมันมาอย่างเสียไม่ได้ รู้สึกว่าอัลบั้มรูปที่ถืออยู่ในมือ
นั้นช่างน่าหวาดหวั่นราวกับเป็นของต้องคำสาป

รูปเก่าที่สีเริ่มเพี้ยนไปบ้างแต่ก็ยังชัดเจนสติตามเทคโนโลยีสมัยใหม่สุด
ในยุคนี้มันจะบันทึกเรื่องราวเอาไว้ได้ ในรูปมีเด็กชายหญิงต่างวัยสองคน
ยืนถ่ายรูปร่วมกันอยู่ตรงสนามหญ้าหน้าบ้านที่เป็นเรือนไทยประยุกต์หลังหนึ่ง

คุณก็รู้ว่าต่างไม่เต็มใจจะถ่ายรูปกันทั้งคู่ เพราะยืนห่างกันเป็นคืบ ในมือเด็กผู้ชาย ผิวขาวผ่องอมชมพูตัดกับผมหยิกสีดำสนิทยังถือเกมบอยคู่มือที่แสนโปรดปราน เอาไว้อยู่เลย ส่วนเด็กผู้หญิงตัวขาวอวบดูนุ่มนวลอย่างกับก้อนแป้งนั้นกำลังถือกระดาษแผ่นใหญ่และกำลังเขียนในมือเอาไว้จนแน่น

มันก็แค่รูปธรรมดาทั่วๆ ไปที่เด็กสองคนถูกบังคับให้มายืนถ่ายรูปคู่กัน เด็กผู้ชายในรูปซึ่งก็คือเอ็มมานูเอลนั้นกำลังทำหน้าที่ใส่กล้อง ส่วนเด็กผู้หญิงในชุดกระโปรงสีแดงเหลืองลายหมีพูห์ก็พอกัน ถึงจะไม่ได้ทำหน้าที่อะไร แต่เธอก็ไม่ยิ้มเลย หน้าซำปากเล็กๆ นั้นติดจะเบะออกราวกับถูกบังคับให้กินยาขม

เอ็มมานูเอลคงไม่ติดใจอะไรถ้าหากว่ารูปข้างๆ กันนั้นจะไม่ตะตาเขาเข้าเสียก่อน

มันคือรูปถ่ายเดี่ยวๆ ของเต็มเดือนนั่นเอง ซึ่งในรูปนี้เด็กหญิงยอมยิ้มให้กล้องแต่โดยดีแล้ว และยิ้มนั้นส่งผลบางอย่างกับเอ็มมานูเอล เข้าอย่างจังจนยากจะอธิบายได้ แถมยังปฏิเสธไม่ได้ด้วยว่าเวลายิ้มแล้วเด็กนี่ก็ดูน่ารักไม่หยอกเลยจริงๆ

"ทำหน้าที่ตะลึงแบบนั้น คงเริ่มจำอะไรได้บ้างแล้วละสิ" นกากล้อหลานชายตัวดีที่เหมือนจะระลึกชาติขึ้นมาได้บ้าง

"จำไม่ได้!" เอ็มมานูเอลยังปฏิเสธ ทั้งที่ความจริงเขาเริ่มจะจำบางอย่างขึ้นมาได้บ้างแล้ว แต่ก็แสร้งๆ เท่านั้น อีกอย่างต่อให้จำได้หมดทุกรายละเอียดแล้วอย่างไรเล่า! ตอนเด็กก็คือตอนเด็ก มันเป็นอดีต เอามาปนกับปัจจุบันได้ที่ไหนกัน!

"จำไม่ได้ก็ไม่ได้ แต่ฉันอยากให้พวกแกได้เจอกันก่อนนะ คุณกัน ลักคำสองคำก็ยังดี" เจ้าของบ้านกฤตกรเอ่ยแบบไม่สนใจว่าหลานชายจะว่าอย่างไร

"ผมไม่อยากรสนิทกับเด็กคนนั้น!"

"เสียใจด้วยหลานรัก ฉันเชิญยายเต็มกับพ่อแม่เขามากินข้าวที่บ้านเรา
พรุ่งนี้แล้ว" ก้นตักกล่าวต่อไปอย่างสบายใจ พลางตักกับข้าวบนโต๊ะมาใส่จาน
ของภรรยาสุดที่รัก ไม่สนใจว่าหลานชายตัวดีจะโวยวายแค่ไหน

"ตา! ผมเป็นหลานตานะ!"

"ก็เพราะแกเป็นหลานฉัน ฉันเลยอยากแนะนำผู้หญิงดีๆ ให้"

"นั่นมันเด็กผู้หญิงต่างหาก! ตาจะให้ผมติดคุกหรือไง!"

"นี่ตาเอ๋ม อีกไม่กี่เดือนน้องก็จะยี่สิบเต็มแล้ว ไม่เด็กแล้วจะ"

นภาแก้อย่างเหลืออดที่เอ๋มมานูเอลดูจะย่ำแล้วย่ำอีกกับอายุที่ไม่ได้ไปกับ
หน้าตาของเต็มเดือนเสียเหลือเกิน

"ผมไม่กินแล้ว!" เมื่อพูดอะไรไปก็ไม่มีการสนใจ ชายหนุ่มเลยเลือกจะ
ทิ้งช้อนส้อม ลุกขึ้นเดินกระแทกเท้าปึงปังออกจากห้องทานอาหารเพื่อจะ
กลับไปห้องนอนของตัวเอง กิริยาการก้าวเดินนั้นลงน้ำหนักอย่างแรงในทุกๆ ก้าว
บ่งบอกว่าเจ้าตัวโมโหและหงุดหงิดขนาดไหน

คนเป็นยายได้แต่ถอนใจหลังเสียงปิดประตูกระแทกดังลั่นเรือน
หญิงสูงวัยตักน้ำพริกกุ้งสดใส่จานให้สามเอย่างที่เคยทำให้กันเสมอมา
"ความจริงตาเอ๋มก็พูดถูกนะคะคุณพี่ ยายเต็มยังเรียนไม่จบด้วยซ้ำ จะให้
แกรีบแต่งไปทำไม"

"ฉันก็ไม่ได้อยากให้มันแต่งงานนี้พรุ่งนี้เสียหน่อยแม่ฟ้า ฉันอยากจับคู่
ให้พวกมันเท่านั้นเอง ให้มันชอบกันหรือหมั้นกันไว้ก่อนได้ก็ยิ่งดี"

"แต่หัวดีอย่างตาเอ๋มคงไม่ยอมหรอกค่ะ เคยบังคับกันได้ที่ไหน
นิสัยเหมือนลูกสาวเราไม่มีผิด" หญิงชราว่าก่อนจะพูดตักทางสาม
"อย่านึกว่าน้องไม่รู้ นะคะว่าคุณพี่ไม่อยากให้หลานชายคนเดียวของคุณพี่
แต่งงานกับหม่อมที่นู่น คุณพี่อยากให้หลานชายแต่งงานกับคนไทยเพื่อจะได้
มาอยู่ใกล้ๆ เรามากขึ้นก็บอกมาเถอะค่ะ"

"อย่ามาจี้ใจดำฉันนำแม่ฟ้า ฉันยังแค่นไอ้ฝรั่งนั่นไม่หายที่มาขโมย

ลูกสาวฉันไป อีกร้อยตอนเด็กไอ้เอ็มกับยายเต็มก็ตัวติดกันจะตาย
ลองดูไปก่อนเถอะแม่ฟ้า ถ้าครั้งนี้ไม่รอดฉันก็จะลืมสัญญาของฉันกับสง่า
เสียที"

"คุณพี่ ตอนเด็กกับตอนโตเอามาปนกันได้ที่ไหนคะ ตอนนั้น
ตาเอ็มก็เจอน้องแค่ช่วงสั้นๆ เอง จากนั้นก็ไม่ได้เจอกันอีกเป็นสิบปี คุณพี่
ก็รับซื้อที่ดินจากยายเต็มไปเถอะคะ น้องก็ไม่ใช่"ไม่ยอมได้ยายเต็มเป็น
หลานสะใภ้หรอกนะ แต่ของแบบนี้บังคับกันไปก็ยุ่งยากเสียเปล่าๆ" นภา
ปนกระปอดกระแปด นึกสงสารเด็กสองคนที่ต้องมาวุ่นวายเพราะผู้ใหญ่แท้ๆ

"เอาน่าแม่ฟ้า ให้ฉันลองจนถึงที่สุดเถอะ ฉันรับปากสง่าเอาไว้แล้วว่า
จะให้เราตอกกันให้ได้"

"แต่พี่ห่างก็จากไปแล้วนะคะ"

"แต่ก่อนมันไป มันยังพูดถึงเรื่องสัญญาตอกกันกับฉันอยู่เลยนะ
ว่าถ้าไม่ซื้อที่ดินไปก็ให้ยายเต็มแต่งเข้าบ้านเราซะ มันจับมือฉันเสียแน่น
เล่นเอาฉันหลอนจนนอนไม่หลับ" ก้นตีทำท่าหวาดหวั่นนิดหน่อยเมื่อนึกถึง
เพื่อนรักที่จากไป "ไม่รู้ล่ะ! ถ้าจนปัญญาจริงๆ ฉันจะรับซื้อที่ดินตามที่ยายเต็ม
และสง่าต้องการก็แล้วกัน"

"พี่ห่างนี่ก็จริงๆ เลย คุณพี่ชายที่แพงขนาดนั้นให้ถูกๆ แล้วยังไม่รู้จัก
เอาไปทำกำไรอีก เก็บไว้จนปานนี้ ไม่รู้ราคาขึ้นไปถึงไหนแล้ว" นภาพนอุบ
สง่าและก้นตีนี้ก็แปลก เป็นเพื่อนสนิทกันแต่ชอบเกรงใจกันเสียเหลือเกิน
"สง่ามันเจียมตัว มันไม่กล้าใช้อะไรของฉันหรอก"

"เอ๊ะ! คุณพี่คะ แล้วอัลบั้มรูปไปไหนเสียแล้วละ" นภาถามอย่างตกใจ
เมื่อไม่เห็นอัลบั้มสีหวานนั้นเสียแล้ว

"หึ! หลานรักของเธอถือติดมือเอาเข้าห้องไปโน่นแล้ว"

นภาตาโตก่อนจะหันตัวไปทางประตูติดกระจกที่หลานชายเพิ่งเดินออกไป
เมื่อครู่นี้

วันละหลายๆ รอบให้เจ้าตัวรำคาญและร้องให้ไปฟ้องแม่ แต่ตอนนี้ เธอผอมเกินไปจนดูประหลาดอย่างไรชอบกล ผิวพรรณยังขาวเหลือง เช่นเดิม ใบหน้ารูปไข่ล้อมกรอบด้วยเส้นผมสีด้าอมน้ำตาลยาวเลยปาก กับเครื่องหน้าที่เขาให้คำจำกัดความได้แค่คำว่า 'จืด'

ไม่ใช่สเป็กเลยโว้ย!

"จืดๆ อะ"

"หืม? จริงดิ โทกหรือเปล่าเนี่ย เขาว่าสาวไทยทั้งสวยทั้งฮอต ผิวแทนๆ ตัวเล็กๆ ผมดำยาวเช็กซี" ฟรานซิสบรรยายสเตอริโอไทป์สาวไทยที่เป็นที่ชื่นตาของชาวต่างชาติอย่างละเมอเพื่อฝัน

คนอายุมากกว่าดกโลกตกกับความบ้าผู้หญิงของไอ้หน้าอ่อนนี้ไม่ได้ ฟรานซิสมีใบหน้าอ่อนเยาว์ ดูน่ารักและเรียบริ่อยที่สุดในางก็จริง แต่เอ็มมานูเอลขยี้นยั้นและนอนยั้นเลยว่าฟรานซิสมันก็แบดบอยดีจ้ะ ในขณะที่คนอื่นบอกว่าเอ็มมานูเอลเป็นเสียร้าย แต่ความเป็นจริงแล้ว ฟรานซิสต่างหากที่ร้ายยิ่งกว่าเขาเสียอีก ไม่งั้นพวกเขาสองคนจะสนิทกันได้ยังไงทั้งที่อยู่กันห่างกันตั้งสี่ปีถ้าหากว่านิสัยของไอ้น้องเล็กนี่มันไม่แก่แดด เกินอายุจริง

หน้าหวานๆ ของฟรานซิสก็เป็นแค่หน้ากากเอาไว้อำพรางนิสัยเสียซุ่ม ของมันก็เท่านั้นเอง เพราะไม่ว่าจะเหล่าเอย บูห์รีเอย หรือปาร์ตี้ไหนๆ ขอให้บอกเถอะ ฟรานซิสเหมาหมดไม่มีพลาด

"คนไทยไม่ได้หน้าโทมนั้นกันทั้งประเทศนะ แม่ฉันก็ไม่ได้หน้าตาแบบที่นายว่าด้วย แม่ฉันไทยแท้จะบอกให้" เอ็มมานูเอลแก้ความเข้าใจผิดให้เพื่อนรุ่นน้องเสียใหม่

"อืม...แต่ถ้าจืดอย่างที่นายว่า นายก็คงทำใจชอบไม่รอดแล้วแหละเอ็ม"

"ฉันไม่อยากจะทำใจให้ชอบ ไม่อยากสนิทด้วย โตจๆ กันแล้ว ก็ต่างคนต่างอยู่เหอะ ไม่อยากเลี้ยงเด็ก" เอ็มมานูเอลโวยวาย ทอดถอนใจ

อย่างหนักอกพลงคิดหาทางเอาตัวรอดไปด้วยอย่างหัวหมุน

หรือว่าเขาควรจะหนีไปฝรั่งเศสดี พ่อมีบ้านพักตากอากาศที่นั่นน่า
แอบขอให้แม่เต็มกับคนดูแลบ้านที่โน่นแล้วก็บินหนีไปพักสบายๆ น่าจะดีกว่า

ฟรานซิสยกไหล่ไม่ใส่ใจก่อนจะเปลี่ยนไปคุยเรื่องงานและสถานการณ์
ในบริษัทแทน "ช่วงนี้ก็ยังไม่มียานอะไรเข้ามาหรอก พวกสื่อก็เล่นข่าว
เรื่องนายโดนพักงานมาได้สักพักแล้วละ พวกแฟนๆ ทั้งทวีตกับส่งข้อความ
หาพวกเรากันใหญ่เลย ถ้าว่านายโอเคไหม เป็นยังไงบ้าง มือถือฉันค้างไป
สามารถรอบแล้วเนี่ย ฉันต้องปิดแจ้งเตือนไปสักพักใหญ่เลยละ"

"อืม ฉันก็ปิดแจ้งเตือนโซเชียลมีเดียของตัวเองไปนานแล้วละ"
เอ็มมานูเอลกล่าว อดไม่ได้ที่จะเบนสายตาไปมองสมาร์ตโฟนของตัวเอง
ที่วางนิ่งๆ อยู่บนโต๊ะหัวเตียงมาหลายชั่วโมงแล้ว

"นายก็ตอบทวีตแฟนคลับบ้างสิ พวกเขารักนายนะ เป็นห่วงนายมาก
ด้วย"

"ไว้จะตอบวันหลัง" รัปปากไปส่งๆ เท่านั้น หลายปีมานี้เอ็มมานูเอล
รำคาญทุกอย่างบนโลกโซเชียลมีเดียมาก บางทีข้อความที่แฟนคลับส่งมาหา
ชายหนุ่มก็ไม่แน่ใจว่าพวกเขาต้องการจะสื่ออะไรกันแน่ จะเหน็บแนม
หลอกดำ หรืออยากสาปแช่งก็สุดรู้ อันที่จริงข้อความดีๆ มันก็มี แต่เรื่องดีๆ
ก็มักโดนเรื่องแยๆ กลบมิดไปเสียหมด

มันเริ่มตั้งแต่ที่เอ็มมานูเอลไปทะเลาะด่าทอ 'เจเรมี สมิธ'
นักข่าวจากรายการข่าวบันเทิงช่องหนึ่งที่ไม่ได้ดังมาจากไหน เป็นแค่
ช่องข่าวบันเทิงออนไลน์ที่ลงในยูทูบเท่านั้น แต่จากเหตุการณ์นั้นก็ทำให้
ภาพลักษณ์ของเอ็มมานูเอลแย่ลงมาเรื่อยๆ ไม่ว่าจะเพราะชายหนุ่มทำตัวเอง
หรือเพราะนักข่าวหนึ่งเขียนเขียนใส่ร้ายจนเกินจริงก็ตาม และชายหนุ่ม
ก็ไม่ใช่คนชอบแก้ตัวอย่างออกหน้าออกตา เพราะรู้สึกว่ามันตลก ร้อนตัว
และดูต้อแหลอย่างไรไม่ทราบ สู้ทำนิ่งๆ ไม่หือไม่อือ ปล่อยให้เรื่องมันซาไปเอง

ไม่ดีกว่าหรือ แต่ก็นั่นแหละ ดูเหมือนว่านักข่าวทุกคนจะผูกใจเจ็บกับเอ็มมานูเอลมาก พอไม่ตอบได้พวกนั้นก็ยิ่งได้ใจ เหมือนว่ามันก็ร้องไห้เป็นเบ้าหนึ่งที่จะเล่นงานอย่างไรก็ได้

ตอนนั้นเอ็มมานูเอลไม่น่าปากไวเลย เขาควรระวังเจเรมี สมิธ ข้อหาพูดจาหมิ่นประมาทและเหยียดเชื้อชาติแทน ทุกวันนี้ชายหนุ่มยังจำคำพูดในวันนั้นของไอ้เด็กข่าวนั้นได้อยู่เลย สมิธพูดอย่างถูกต้องเหยียดหยามว่าองตวนไปซื้อตัวละองดาวมาแต่งงานด้วยผ่านเว็บไซต์หาคู่ราคาถูก จากนั้นละองดาวก็ย้ายตามสามีมาที่อเมริกาเพื่อมาเป็นกาฝากอยู่ในประเทศมหาอำนาจแห่งนี้ ทั้งที่แม่ของเอ็มมานูเอลนั่นเป็นผู้หญิงที่มีเกียรติและมีอาชีพอย่างถูกกฎหมายแท้ๆ

ตอนนั้นเอ็มมานูเอลยอมรับว่าเขาอารมณ์ร้อนจริงๆ แต่ใครจะไปทนได้ ถ้าต้องมาฟังไอ้เด็กข่าวสมัครเล่นไม่มีจรรยาบรรณพูดถึงพ่อกับแม่ของตัวเองแบบนั้น แค่มันเปิดปากพูดคำแรกเท่านั้นชายหนุ่มก็รู้สึกไม่ชอบหน้ามันแล้ว ดูก็รู้ว่ามันมาหาเรื่องให้เขาโมโหออกฤทธิ์ออกเดชให้ได้เห็นเป็นบุญตาเจเรมี สมิธคงอยากจะลองตีเพราะชื่อเสียงของนักร้องไห้ในตอนนี้ก็ได้ชื่อว่าปากจืดอยู่แล้วด้วย และสุดท้ายเอ็มมานูเอลก็กลายเป็นไอ้ปากหมาใจร้อน ไม่มีความเป็นมืออาชีพสมาใจพวกนักข่าวในที่สุด

ต่อให้เอ็มมานูเอลจะทำตัวดีกับพวกแฟนคลับยังไง แต่มันก็ยังมีคนขยันส่งข้อความมาตำเขาอยู่ได้ทุกวัน แค่ชายหนุ่มไปยืนดูบู่หรืออยู่หน้าบาร์พวกนำร่ำคาญก็สามารถเอามาเหน็บแนมได้แล้ว ทุกอย่างที่ผ่านมามันทำให้เขารำคาญ รำคาญจนรู้สึกว่าเขาเถอะ ถ้าอยากให้เลวมากนักเขาก็ทำให้ดูไปเลยแล้วกัน

"เอ็ม ฉันต้องไปแล้วนะ นายก็พักผ่อนชะ เรื่องคลุมถุงชนอะไรนั้นก็ไม่ต้องคิดมาก ขยันปฏิเสธเข้าไว้หรือไม่ก็หาสาวไทยสวยๆ สักคนมาคอกันท่าไปก่อนก็ได้" ฟรานซิสเอ่ยลาทิ้งท้ายรวดเร็ว เอ็มมานูเอลรับคำไป

ก่อนจะปิดโปรแกรมลงแล้วท่องอินเทอร์เน็ตเล่นไปเรื่อยเปื่อยตลอดคืน เพราะได้นอนพักเต็มอิ่มไปแล้วตั้งแต่บ่าย

เมื่อเริ่มเมื่อชายหนุ่มลुकเสี้ยวก็หยิบอัลบั้มภาพที่ถือติดมือมาเปิดออกดู ด้านในเป็นรูปของเขากับเต็มเดือนเกือบทั้งหมด ไม่รู้ว่าตากับยายไปแอบถ่าย อยู่ตรงไหนถึงได้รูปมาเยอะขนาดนี้ รูปบางมุมนั้นเอ็มมานูเอลเองก็แทบจะ ไม่รู้ตัวเลยว่าตัวเองกำลังถูกแอบถ่ายอยู่ ชายหนุ่มเปิดไล้ดูรูปไปที่ละหน้าๆ อย่างเพลิดเพลิน พอได้กลับมาขย้อนดูรูปพวกนี้อีกครั้ง ใจที่บอกว่าลืมไปแล้ว ก็กลับเริ่มจะจำได้ขึ้นมาเสียอย่างนั้น คล้ายกับมีคนเอาหนึ่งเก่ามาฉายซ้ำในหัว

นานๆ ละดวงดาวจะพาลูกชายกลับไทยสักที แล้วเอ็มมานูเอล ก็ได้กลับมาเยี่ยมตากับยายของเขาตอนอายุสิบเอ็ดขวบพร้อมกับพ่อและแม่ ด้วยความเป็นหลานชายคนเดียวที่นานๆ จะได้เจอหน้าทำให้กันต์และนภา ต่างพะเน้าพะนอ เอาใจเอ็มมานูเอลมาก อยากได้อะไรก็ให้ อยากกินอะไร ก็ได้กิน อยู่ที่นี้เอ็มมานูเอลเหมือนเป็นเจ้าของน้อยๆ พระองค์หนึ่งเลยก็ว่าได้ ที่ชายหนุ่มจำได้อีกเรื่องก็คือหลายครั้งจะมีชายชราผิวสีแทนคล้ำแดด ตัวผอมสูงแต่ทะมัดทะแมงคนหนึ่งชอบหิ้วหลานสาวตัวเล็กๆ มาที่บ้านกฤติกร ด้วยเสมอ เมื่อมาถึงเด็กคนนั้นก็เอาแต่นั่งวาดรูประบายสีหรือไม่กี่ตุการ์ตูน ไปคนเดียว ไม่เคยรบกวนใครในบ้านเลย แม้แต่เด็กชายเอ็มมานูเอล ที่อยู่ในวัยพอจะเป็นเพื่อนเล่นได้มากที่สุดก็ยังไม่เคยถูกเด็กหญิงตัวโตให้ไป เล่นด้วยสักครั้ง

เด็กนั้นเรียบริ้อยมากแถมยังว่านอนสอนง่าย พุดอะไรก็เชื่อฟัง หน้าตาก็น่ารัก พวกผู้ใหญ่ต่างรักและเอ็นดูแม่ตัวอวบกันทั้งนั้นเพราะว่า เลี้ยงง่ายและไม่เข้าซี่ ผิดกับเอ็มมานูเอลที่ทั้งทโมนและซนอย่างกับลิง ทำให้มักจะถูกนำไปเปรียบเทียบกับเด็กที่ชื่อเต็มเดือนอยู่บ่อยครั้งจนเด็กชาย อดที่จะหมั่นไส้อีกฝ่ายไม่ได้ เด็กชายลुकเสี้ยวก็เลยชอบไปก่อกวนน้อง ชอบเอาเท้าเลอะดินที่ย่ำสนามในอาณาเขตของกฤติกรไปเหยียบผลงานศิลปะ

ชิ้นเอกของเด็กห้าขวบให้เป็นรอยบาทาเลอะดินสกปรก หรือไม่เด็กชายก็จะชอบไปร้องเพลงล้อเลียนเจ้าหญิงแอเรียลจากเรื่อง 'The Little Mermaid' ที่กำลังร้องเพลงแหวกว่ายอยู่ในจอโทรทัศน์อย่างกวนประสาทเหมือนอย่างในรูปที่เขากำลังดูอยู่ในอัลบั้มนี้อย่างไรเล่า

เห็นแล้วก็นึกขำตัวเองที่ทำท่าสะดุ้งสะดุ้งขนาดนั้นลงไปได้

แต่ต่อให้จะโดนก่อกวนแค่ไหน แม่เด็กคนนั้นก็ไม่เคยที่จะวิ่งไปฟ้องผู้ใหญ่เลยว่าโดนพี่เอ้มก่อกวนอะไรบ้าง รอยเท้าที่อยู่บนผลงานศิลปะชิ้นโบแดงกลายเป็นเพียงอุบัติเหตุที่เด็กชายไม่ได้ตั้งใจ ส่วนไอ้ท่าล้อเลียนเงื่อนน้อยของเขาก็กลายเป็นว่า 'พี่เอ้มอยากเล่นเป็นแอเรียลกับหนู' แทนเอ้มมานูเอลวัยสิบเอ็ดขวบก็เลยยิ่งได้ใจ จนกลายเป็น 'ติด' การแก้มเด็กนั้นทุกวัน หรือไม่เด็กชายก็คงโรคจิตเพราะอยากทำให้เด็กหญิงเต็มเดือนผู้เรียบร้อยวินแตกขึ้นมาบ้าง รวากับว่าถ้าทำเธอร้องให้ได้สำเร็จคงเหมือนเขาชนะการแข่งขันกีฬาได้รางวัลเหรียญทอง

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624164.html>